

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 367/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Floriánom Karabinošom, advokátom, Romanova 4, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 30 Ek 608/2019 z 24. novembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a žiada náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a pripojeného spisu všeobecného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa v právnom postavení oprávneného domáhal návrhom na vykonanie exekúcie doručeným 26. apríla 2019 Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) vymoženiu peňažnej sumy 5 528,87 eur s príslušenstvom proti povinnému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinný“), z titulu náhrady škody na základe exekučného titulu, a to trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I č. k. 1 T 33/2018-334 zo 16. augusta 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 19. septembra 2018. Predmetné exekučné konanie bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 30 Ek 608/2019.

3. Okresný súd vydal 6. mája 2019 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý viedol exekúciu pod sp. zn.

130 EX 296/19. Upovedomenie o začatí exekúcie z 27. mája 2019 bolo povinnému doručené 28. júna 2019. Následne 15. júla 2019 povinný doručil súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie časti exekúcie v sume 2 172,80 eur z dôvodu jej zániku splnením, ktorý súdny exekútor spolu s vyjadrením oprávneného predložil 2. augusta 2019 okresnému súdu.

4. Povinný svoj návrh odôvodnil tým, že poisťovňa [REDAKOVANÉ] sťažovateľovi vyplatila 17. apríla 2018 sumu 165,20 eur z titulu vecnej škody a 29. novembra 2018 sumu 5 053,61 eur ako úhradu ušlého zisku. [REDAKOVANÉ] si nárok následne formou regresu uplatnila u povinného. Po vzniku exekučného titulu teda podľa povinného nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku v časti 2 172,80 eur, pretože rozdiel medzi výškou pohľadávky, na ktorej úhradu bol povinný zaviazaný exekučným titulom (8 574,88 eur), a skutočne uhradenou sumou poisťovňou v prospech sťažovateľa (5 218,81 eur) predstavoval sumu 3 356,07 eur s príslušenstvom, a nie sumu 5 528,87 eur s príslušenstvom.

5. Okresný súd uznesením z 10. októbra 2019, ktoré vydal vyšší súdny úradník, návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol a priznal sťažovateľovi nárok na náhradu výdavkov na zastupovanie v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie v sume 126,30 eur. Proti tomuto rozhodnutiu podal povinný v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd konajúci sudkyňou uznesením z 9. januára 2020 tak, že napadnuté uznesenie z 10. októbra 2019 zrušil v celom rozsahu pre jeho nepreskúmateľnosť.

6. Následne okresný súd uznesením zo 17. júna 2020, ktoré vydal vyšší súdny úradník, exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku v časti istiny v sume 2 172,80 eur zastavil (I. výrok), vo zvyšnej časti návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol (II. výrok) a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal (III. výrok).

7. Sťažovateľ podal proti I. a III. výroku predmetného rozhodnutia vydaného vyšším súdnym úradníkom v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej uviedol, že súd pri skúmaní veci nesprávne vyhodnotil skutkový stav, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil, rozhodol arbitrárne a formalisticky, a namietal aj nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia.

8. O podanej sťažnosti rozhodol okresný súd konajúci sudkyňou napadnutým uznesením z 24. novembra 2020 tak, že ju uznal čiastočne dôvodnou a zmenil I. výrok uznesenia okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom 17. júna 2020 tak, že exekúciu v časti vymoženia istiny v sume 1 690,74 eur zastavil podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku (I. výrok), vo zvyšnej časti sťažnosť zamietol (II. výrok) a sťažovateľovi uložil povinnosť nahradiť povinnému trovy právneho zastúpenia v sťažnostnom konaní v sume 37,35 eur (III. výrok). Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10. decembra 2020.

9. Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že závery vyššieho súdneho úradníka, že prepočty sťažovateľa ako oprávneného uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie nevyplývajú z exekučného titulu, nemožno bez ďalšieho považovať za správne, rovnako ako sťažnosťou napadnutý I. výrok, ktorý je založený na nesprávnom právnom posúdení. Vyšší súdny úradník bez zrejmeho dôvodu neprihliadal na tvrdenia sťažovateľa, ktoré boli preukázané aj listinnými dôkazmi, že jeho nárok na náhradu škody predstavujúcej skutočnú škodu plnila poisťovňa [REDAKOVANÉ] ešte pred vydaním exekučného titulu, a preto táto skutočnosť nemohla byť dôvodom zastavenia exekúcie v časti sumy 165,20 eur.

10. Ďalej súd v napadnutom uznesení uviedol, že vyšší súdny úradník dospel k nesprávnym právnym záverom, a teda nesprávnemu rozhodnutiu aj vo vzťahu k plneniu poisťovne [REDAKČIA] na druhú zložku exekučným titulom priznanej náhrady škody, a to ušlého zisku. Argument povinného, že poisťovňa mohla plniť a plnila len na exekučný titul, neuznal súd za dôvodný. Za správne naopak považoval tvrdenia sťažovateľa, že pokiaľ poisťovňa priamo uviedla, za aké obdobie plní ušlý zisk (od 22. septembra 2017 do 21. septembra 2018, pozn.), čo bolo preukázané oznámením o poistnom plnení z 29. novembra 2018 (ďalej len „oznámenie poisťovne“), tak z takto určeného plnenia treba vychádzať aj pri rozhodnutí, a oprávnený ako veriteľ ani súd nemôžu určito vyjadrené plnenie považovať za plnenie na iný dlh, resp. v inom rozsahu. Súd uzavrel, že plnenie poisťovne [REDAKČIA] na ušlý zisk tak nebolo možné započítať v celom rozsahu na exekučný titul, ale len za obdobie priznané exekučným titulom (od 22. septembra 2017 do 30. apríla 2018, t. j. 220 dní), v dôsledku čoho exekučným titulom priznaný nárok zanikol splnením len v tejto časti. Pokiaľ ide o otázku výšky plnenia pripadajúceho na jeden deň dotknutého obdobia 220 dní, teda denný daňový základ (koeficient, ktorým sa násobil každý deň dotknutého obdobia), sťažovateľ a povinný vychádzali z rôznych súm, pričom súd dal za pravdu povinnému, pretože mal z oznámenia poisťovne preukázané, že poisťovňa na základe daňového priznania za rok 2017 určila denný daňový základ na sumu 21,5307 eur, pričom od tohto plnenia odrátala nemocenské dávky (sumu 2 805,10 eur, pozn.), ktoré už boli sťažovateľovi vyplatené. Súd uzavrel, že na poisťovňou určený koeficient (denný daňový základ) treba prihliadať, rovnako ako tomu bolo pri poisťovňou určenom období plnenia, pretože v opačnom prípade by sťažovateľovi ako poškodenému mohlo byť plnené z titulu ušlého zisku dvakrát v sume 2 805,10 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Proti napadnutému uzneseniu o zmene uznesenia zo 17. júna 2020 a zastavení časti exekúcie podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že aj keď napadnuté uznesenie podstatnú časť jeho námietok vyriešilo správne, závery okresného súdu sú so zreteľom na skutkový stav zjavne nedôvodné, arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

12. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti formuluje námietky v súvislosti s porušením jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie v dvoch argumentačných líniách:

a) v súvislosti s otázkou výšky plnenia namieta, že poisťovňa [REDAKČIA] zo sumy poskytnutého poistného plnenia na ušlý zisk odrátala sumu 2 805,10 eur za vyplatené nemocenské dávky, ktoré boli sťažovateľovi vyplatené zo strany Sociálnej poisťovne, ktorá však nemá žiadny vzťah ku konaniu povinného a jej plnenie je od akejkoľvek povinnosti a zodpovednosti povinného celkom nezávislé;

b) v ďalšom okruhu námietok sťažovateľ tvrdí, že plnenie Sociálnej poisťovne vôbec nepredstavuje plnenie, ktoré by nastalo po vzniku exekučného titulu, takže nemohol byť naplnený dôvod zastavenia exekúcie podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, pretože Sociálna poisťovňa mu vyplácala nemocenské dávky za mesiac september 2017 až júl 2018 v období pred vydaním exekučného titulu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) namietaným uznesením okresného súdu, ktorý vyhovel jeho sťažnosti len čiastočne a zmenil uznesenie zo 17. júna 2020 vydané vyšším súdnym úradníkom, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu povinného na zastavenie časti exekúcie.

14. V kontexte argumentácie sťažovateľa, ktorou odôvodňuje namietané porušenie označených práv, ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou považuje v prvom rade za potrebné poukázať na to, že nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05). Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu práva zaručeného ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú pritom predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04).

15. Jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne čl. 46 ods. 1 ústavy), je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („*fairness*“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležité odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

16. V intenciách uvedenej judikatúry pristúpil ústavný súd k preskúmaniu napadnutého rozhodnutia, ktorého odôvodnenie v podstatnom zhrnul v rámci bodov 9 a 10 tohto uznesenia, pričom nezistil, že by sa okresný súd s podanou sťažnosťou sťažovateľa vysporiadal nedostatočne. Práve naopak, v napadnutom uznesení sa zaoberal všetkými sťažnostnými argumentmi sťažovateľa, pričom presvedčivo, logicky a zrozumiteľne odôvodnil svoje právne závery aj pokiaľ ide o čiastočné vyhovenie sťažnosti (body 20 až 24 napadnutého uznesenia), aj čo sa týka zamietnutia zvyšku sťažnosti sťažovateľa (bod 26 napadnutého uznesenia).

17. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k záveru formulovanému vo výrokovej časti, napadnuté uznesenie žiadne známky arbitrárnosti nevykazuje a nie je možné prisvedčiť ani tvrdeniu sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia. Z týchto dôvodov možno konštatovať ústavnoprávnu akceptovateľnosť napadnutého uznesenia.

18. Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej ústavnej sťažnosti, tak neumožňujú prijať záver o porušení jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru,

a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu